

ERIK R. HANSEN:

Tøv om fascisme/nazisme i «Ungdommens Radioavis»

Ville det ikke være «demokratisk» å la dem som virkelig kjenner begrepene få slippe till?

På tross av tredve års hets og løgn har ikke verden helt klart å kvitte seg med partier og grupperinger med en ideologisk forankring i fascismen eller nasjonalsosialismen. Tvert imot viser disse ideologiske retninger tendenser, som viser at de har forlatt sitt taktiske og nødvendige skjul og nå atter engang er på offensiven. Fascismen truer med å ta over det italienske statsskip og bringe henne trygt i havn etter det demokratiske vanstyre, og nasjonalsosialistene er sveiset sammen i en verdensunion med representanter i alle verdens hvite stater.

Sevsagt er demokratene og deres åndelige halvbrødre, kommunistene, forstyrt og skremt over at løgnpropagandaens effekt er iferd med å avta. I total forvirrethet har man i disse tredve år dynget ned alt fra militær-diktaturer til svarte potentat-stater med beskyldninger om at de skulle være «fascistiske» eller «nazistiske». Selv en hjemlig lensmann kunne bli beåret ved et besøk av begrepet «fascist-purk». Etterhvert er det gått en slik inflasjon i bruken av ordene, at innholdet i begrepene er blitt fullstendig glemt. Og noen forskiell på fascisme og nasjonalsosialisme brydde man seg ikke lenger om å sette seg inn i.

Men nå når man igjen står ansikt til ansikt med virkelige fascist-partier og det ryktes at nasjonalsosialistene igjen fylker seg under hakekorset — da har begrepenes virkelige innhold også fått ny aktualitet. Det er samtidig blitt nødvendig å «forklare» og «advare» — altså ny omgang med hets og hjernevask myntet på den ungdom som kom for sent til forrige «behandling»!

«Ungdommens radioavis» behandlet nylig emnet, og i den anledning hadde man også kalt inn Hans Fredrik Dahl, som i kraft av sin bok

«Hva er Fascisme?», vel skulle være en autoritet på området. Men om forvirringen var stor på forhånd, så er det tvilsomt om intervjuet med Dahl bidro noe særlig til å minske den! Her møtte vi rett og slett en mann som ikke hadde gjort annet i sine studier av fascisme/nazisme enn å lage en lett personlig vri på det gamle hets-oppkoket. Det gamle vrøvlet om «den sterkeste rett» og at ideologiene bygget på vold var selvsagt med som innslag i myten om det «umenneskelige» fascistiske og nazistiske samfunn. Hans forsøk på å «forklare» hva fascisme er, var ganske fornøylig — om man klarte å se det hele

(Forts. side 8)

Adolf Hitler var selv «den almindelige mann» par excellence. Her er han fotografert sammen med tyske arbeidere

Sosial-individualismen avviser tvangsstaten

Fri vei for evnerike folk gagnar oss alle

Av og til møter man tidligere NS-folk som sier at «egentlig var vi jo sosialister» og derfor føler en slags dårlig samvittighet fordi de ikke mer helhjertet kan slutte opp om sosialiseringstiltakene i det norske samfunn. Det er mulig at disse folk husker feil eller at de var med i NS på feilaktige

premisser, men en mer sannsynlig forklaring er at de, som mange andre, forveksler sosialisme med det å være sosial. Marxisme og

Av JO

statskapitalisme, som er det vi vanligvis forstår ved sosialisme, betyr tvang, utbytning og undertrykkelse, og siden når er det blitt sosialt?

Vår bevegelse gikk klart inn for å fjerne visse utveksler på det privatkapitalistiske samfunn, bl.a. ved en fastere offentlig planlegging og ved en lovgivning som skulle hindre de sterke i å utbytte de svakere. Prinsipielt sto vi likevel først og fremst på det standpunkt at individet skulle ha frihet til å bære ansvar og til å utnytte sine evner, og at såvel vårt kulturelle som økonomiske liv var avhengig av enkeltmenneskets innsats.

Quislings standpunkt til disse ting var helt klart, og vi finner ting i det han har skrevet, som innebærer en klar dom over den politiske utvikling som vi nå opplever:

«Men alle disse forbedringer (som han ønsker seg når det gjelder det privatkapitalistiske system) og andre kan skje på grunnlag av det nuværende system og uten å hindre fri utfoldelse av næringslivet og det private tiltak. Tvert imot gjelder det å redusere det offentlige økonomiske aksjon til et minimum. Statens rolle er gartnerens i haven. Å innføre det marxistiske, statskapitalistiske system derimot — selv om det skjer med parlamentariske midler eller som nu ved stadig økende beskatning — vil være å sette vårt samfund langt tilbake i dets utvikling.»

Dette skulle vel være en

(Forts. side 8)

YGG:

Svalbard —

fremtidig norsk smertensbarn?

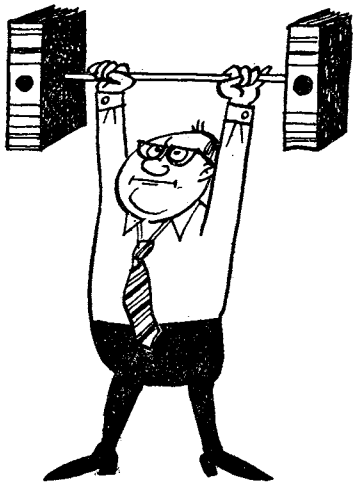
Svalbard er plutselig blitt et aktuelt tema i norsk politikk. Mens det tidligere var «en del av kongeriket Norge» man stort sett ga blaffen i, har oljealderen og kontinentalsokkelproblematikken gjort øygruppen til et ubehagelig brennbart problem for våre «styresmakter».

Ettersom det har vist seg at Norskehavet og Barentshavet kan inneholde store oljereserver, vil Svalbard og havområdet mellom øygruppen og Norge komme i fokus for den oljehungrige verdens interesse. Svalbards politiske status er regulert i Svalbard-traktaten og artikler i dagspressen har vist for et fantastisk stykke papir denne traktaten egentlig er.

Det viser seg at 41 land, tildels temmelig eksotiske, har tiltrådt den og dermed skal ha samme rettigheter som Norge til utvinning av naturrikdommer på øyene. Men gjelder dette også for kontinentalsokkelområdet rundt øyene? Det tenkte ikke traktatmakerne på, og allerede nå har både Storbritannia og USA reservert seg mot at sokkelområdet mellom Norge og Svalbard skal være norsk område. Her vil nok flere følge etter og utsette Norge for press. En norsk konfrontasjon med Sovjet over delingen av kontinentalsokkelen i Barentshavet står for døren, og en svak norsk innsats her vil få meget stor betydning for den videre utvikling.

Hva kan Norge gjøre? La øygruppen og sjøområdet omkring være et område hvor alle kan komme og forsyne seg bare de er kapitalsterke nok, eller bør man se seg om etter andre løsninger? De eneste som har hatt vesentlige interesser i området er Norge og Sovjet, og det er mellom disse to en overenskomst må treffes. De andre bør man holde utenfor, og i den anledning bør Norge si opp Svalbard-traktaten og gjøre øygruppen til et eksklusivt norsk område med rettigheter for Sovjet i forhold til den virksomhet de har dre-

(Forts. side 6)

NS gikk klart imot visse utveksler på det privatkapitalistiske samfunn

Frontkjempertytt

HJELPEORGANISASJO- NEN AV 1954

sendte for snart et år siden ut en appell om å sende inn navn på eventuelle nye givere. Resultatet foreligger i disse dager — i form av en utsendelse til et firesifret antall venner, som antas å kunne yte sin skjerv. Vi håper riktig mange vil benytte den medsendte giroblankett.

I den første appellen sto det: «Etter års forløp er det for mange først nu at reaksjonene kommer; og andre fortrolige å henvende seg til enn oss, har de ikke».

Vi skal holde leserne underrettet om det som skjer videre. Noe «Biafra-resultat» regner vi ikke med, men

HVOR VI TREFFES

På lørdager, helt fra kl. 8.15 om morgenen, vil du i Oslo treffe venner eller venninder på Bislett Bad i de respektive badstuer og svømmehall.

Noen liker å treffe kjente hvis det «gås ut». Flere av «våre» legger slike utsvevelser til tirsdagen og Oslos russiske restaurant «Cosack» i Kongensgate 6.

I INO's nyinnredede bibliotek og møterom er det alltid en god stol å slå seg ned i. Adresse: Enerhaugplassen 4 (nederst i Smedgaten, på høyden bak Grønland kirke).

DEN NORSKE LEGION Viken bataljon.

Et arbeidsmøte den 9. november ga som resultat diverse grupper, som arbeider med å få til en samling av personellet i 4., 14. og 2. kompani. Adskillige navn ble notert, men mange mangler ennå. Vennligst hjelp oss å nå frem til fler. Send gjerne opplysningene via Folk og Land.

SKIJGERBATALJONEN

var også representert på møtet, og det ble likeledes satt i gang arbeide for samling av såvel denne avdelingen som NSUF-pionerene fra Gust Jonassens SKIJGER-KOMPANI.

«JERNHENRIK»

Alle som var i Legionen kjenner «Jernhenrik» — den første kompanisjefen i 1. kp. (Navnet fikk han etter sin innsats mot tyskerne i Narvik.) Fordi han ble, og er, nærmest et begrep for oss, gjengir vi utdrag av et brev han har skrevet:

«Det er vel på tide å takke for den flotte kompani-

festen — jeg er ellers aldri i byen. Har gjetet sau på vidda i tre sommere. Jeg storrives. Letnet 10 kilo hver sommer jeg gjetet. Holder Morgenbladet og mange tidsskrifter. Så jeg holder meg i fin form på alle måter

Det ville være hyggelig å få besøk Her er om vinteren et herlig ski terreng med flott løype til fjells, som vi har ryddet, men til bruk for alle. Vår stolthet.

Merker ikke mye til alderen, selv om jeg nu snart er 77 år. Jeg har 4 barn, 16 barnebarn og 3 oldebarn. Dette var mye prat om meg selv, men så får du igjen litt peiling på din gamle kompanisjef. Jeg savner «Spiesen», Bjørnstad, som er gått bort.

VELKOMMEN!

Hils kjente fra Legionen».

Vil noen ha Jernhenriks adresse for å sende noen ord eller dra opp en tur, kan redaksjonen formidle den.

ELLERS

meldes det fra München, at auksjoneringen av Hermann Görings eiendeler går som smurt, og til priser som virkelig lar seg høre. For en sølvtallerken med jaktmotiv ble det betalt nesten 50 000 kroner.

NESTE NUMMER AV AVISEN

vil av tekniske grunner ikke kunne sendes ut før etter jul, og den vil bli datert den 11. januar.

Red.

BILAGSHENVISNING:

Med dagens nummer av avisen følger en postgiroblankett fra «Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere». Vi ber om Deres oppmerksomhet.

Definisjon:

Kritikk, står det i vårt uoffisielle leksikon, er den viktigste av våre borgerlige plikter.

NÅR VERVET DE EN ABONNENT SIST?

LITTERATUS:

Privatkapitalisme eller statskapitalisme - eller kanskje heller anti-kapitalisme?

Etter å ha lest Observators artikkel i F. og L. nr. 17/74 sitter jeg igjen med et par spørsmål som Observator nok kan si sin mening om, men neppe gi noe sikkert svar på:

1. Er det ikke mulig for en norsk nasjonalist å være antikommunist uten samtidig å måtte assosiere seg med den vestlige verdens privatkapitalisme?
2. Eller er det ikke mulig å stille seg avvisende til privatkapitalismen uten å assosiere seg med den kommunistiske statskapitalisme?
3. Skulle det ikke være vår oppgave å gjøre vårt til å skape tro på en anti-kapitalistisk løsning — en løsning som avviser både privatkapitalisme og statskapitalisme?

Mine refleksjoner baserer seg på den definisjon av begrepet «kapitalisme» som sier at det er å skaffe seg en inntekt som en annen har arbeidet for — en juridisk sett «lovlig» utbytning. For den som blir fravristet en vesentlig del av sitt arbeidsutbytte, kan det kanskje bli hipp som happ om det er «privatkapitalister» eller «statskapitalister» som utbytter ham/henne. Det er sannsynligvis fremdeles mange, både av dem som «var innom NS» og av dem som aldri var innom der, som mener at den politiske oppgave som f. t. er den mest aktuelle, er å bekjempe «plutokratiet» — penge-tenkningen — i enhver form. Noen annen begrunnelse kan man neppe gi på fornuftig grunnlag — for nasjonal-socialismens antijødiske holdning. Den jødiske storfinans har vært mesterlig dyktig til å utnytte til egen

FORENET MOT EUROPA
I gamle dager: Ivan og Uncle Sam 1945 —

fordel/andres skade — de svakheter det kapitalistiske system har. Disse svakheter elimineres ikke ved at man bytter ut privatkapitalismen med statskapitalisme — eller vice versa. De kan vel i det vesentligste elimineres ved en antikapitalistisk løsning. Først og fremst måtte dette bety etablering av statsbanker som ikke gir eller tar renter for innlånte/utlånte penger, men krever tilbakebetaling av lån, både innlån, og utlån, etter in-deks. Men det måtte videre bety en sterk nedbygging av de offentlige stillinger som er enten unødvendige eller rett og slett samfunnsskadelige. Skal en nasjonal-socialist også definere sin sosialistiske del av programmet som en statsdirigering for dirigeringslystens egen skyld, ville også denne form for sosialisme bli en irriterende fiasko. I en privat bedrift som blir overadministrert fører det til konkurs. Et samfunn som overadministreres kjennetegnes ved

de lange lister over konkurser i private bedrifter. Se listene i Norsk Lysingsblad for tiden.

Folk og Land i løssalg:

FOLK OG LAND kan kjøpes i løssalg følgende steder:

OSLO:

Narvesens butikk, Stortingsgt.
Narvesens kiosk, Østbanen,
Vestbanen og i Stortingsgaten
Bladets ekspedisjon

FREDRIKSTAD:

Narvesens kiosk, Blomster-
torget

MO I RANA:

Narvesens kiosk, Langmohei

MOSS:

Narvesens kiosk, Sparebanken

BODØ:

Narvesens kiosk, Royal-Sentr.

TRONDHEIM:

Madsens Bladforretning, Olav
Tryggvassonsgt. 47
Narvesens kiosk, Nordregt. 4

DRAMMEN:

Narvesens kiosk, Bragernes
Torg

STAVANGER:

Narvesens kiosk, Arneageren

SAUDA:

Narvesens kiosk, Triangelbyg.

FAUSKE:

Narvesens kiosk

HOLMESTRAND:

Narvesens butikk, Torget

BERGEN:

Narvesens butikk, Oasen
Butikkcenter
Narvesens kiosk, O. Kyrres gt.

KRISTIANSAND S.:

Kiosken Børsparken

SVOLVÆR:

Svolvær Bykiosk

— som i våre dager: Bresjnev og Nixon 1974

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarlig

Redaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Medarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

Hvem har «rett» til å leve?

Den militærpolitiske utvikling i Midtøsten har så småningom kommet dit at staten Israel ikke lenger er den desidert sterkeste makten i området — selv ikke med USA i ryggen. Sikkert er det i hvert fall, at «general Tid» ikke lenger står på Israels side. Konsekvensene er til dels overskuelige og har allerede gitt seg tydelige, konkrete utslag.

Så lenge forholdet var det omvendte, hørte man sjelden eller aldri noen innvendinger mot det som skjedde i Midtøsten — iallfall ikke fra såkalt ansvarlig hold. Israelsk ekspansjon var å betrakte som en naturlig utvikling. Når man så senere får erfare, at nesten hele vårt Storting er medlemmer av en pro-israelsk «fan-club», forbauses man egentlig heller ikke.

Men som nevnt, situasjonen er numere altså en annen. Parolen idag er at Israel har «rett til å leve». Siden man her åpenbart mener seg å referere til en universell rett, og ikke en spesifikt for Israel gjeldende sådan, er det nærliggende å spørre hvor denne «retten» hadde tatt veien så lenge det var andre stater og mennesker det gjaldt i Midtøsten.

Noen analog «rett» for arabere har vi sjelden sett overbetonet. Saken er vel i all enkelhet slik, at så lenge Israel var den sterkeste, var det israelsk «rett» som gjaldt uavkortet. Uten den tilstrekkelige fysiske overmakt, som zionistene kunne monstre ved hjelp av sine internasjonale forbindelser, ville de nemlig aldri ha fått anledning til å utfolde sin «rett» i Midtøsten i det hele tatt.

Og når det gjelder zionistenes syn på retten, turde Moshe Dayans utsagn fra «Sunday Times» den 10. nov. 1967 være karakteristisk nok: «Det finnes en million jøder som er kommet hit (til Israel) for å erstatte araberne — enten dette er en umoralsk handling eller ikke. Sannheten er, at det ikke er plass til arabere i Israel».

Det eksisterer med andre ord ingen slik «rett», som kan garantere Israels liv, like lite som arabernes eller hvilke som helst andre folks for den saks skyld. Skulle den i det hele tatt kunne tenkes, måtte det finnes en internasjonalt overordnet makt, som kunne håndheve den. Da dette inntil idag aldri har vært tilfellet, kan uttrykket «retten til å leve», brukt om stater, ikke betraktes som annet enn en propagandafloskel. Hvis norske politikere, som er blandt de flittigste til å bruke den, virkelig tror på en slik «rett», hvorfor er Norge da med i NATO?

Når så omsider — slik det gjerne skjer her i livet — odds later til å ville gå zionistene imot, kan de ikke gjøre krav på annen «rett» enn den de selv har praktisert overfor andre. Hvis de altså hadde rett til, med våpenmakt, å rykke inn i Midtøsten og fortrenge de innfødte, så må de sistnevnte ha den samme rett til å jage inntrengerne ut igjen.

Dette er en virkelighetens lov, som har hatt sin gyldighet så lenge livet har eksistert på jorderik. Våre erfaringer under demokratiet tyder såvisst på at den fortsatt står ved makt — alle vakre talemåter til tross. Vi har ingen sympati med folk som først forsøker å narre andre godtroende til å tro på «retten til å leve», og som siden kommer i vanskeligheter når deres bedrageri avsløres.

VIKTOR:

Var NS-folk «hensynsløse angivere»??

Hver eneste dag under hele krigen gikk jeg i uniform. Det som jøssinger antagelig har vanskelig for å forstå, var at nettopp denne uniformen virket som trekkplaster på nokså mange, slik at vi NS-uniformerte nærmest ble brukt som en slags klagemur.

Et typisk eksempel: Vinteren 1943—44 satt jeg i et meget langsomtgående tog på vei fra Røros til Trondheim, og min eneste medpassasjer i kupeen var en dame, som akkurat var over sin første ungdom. Det var tydelig at hun ønsket å komme i kontakt, og det begynte med at hun ville forære meg et kilo smør, noe jeg så høflig som mulig avviste. Det avskrekket henne imidlertid ikke, og hun pratet iver om løst og fast. Hun var selvfølgelig god jøssing, forsikret hun, men på den annen side var hun svært forarget over presten i Haldalen, som forledet unge gutter til å drive våpenøvelser på skogen. Jeg må innrømme at jeg oppfattet dette som rent kjerringprat inntil noen måneder senere, da det fant sted et veritabelt slag mellom prestens krigere og tyske tropper. Noen vil antagelig mene at jeg burde ha meldt fra om denne presten, og kanskje hadde jeg forhindret både slaget og tapet av mange menneskeliv. Nå etterpå vet jeg jo at jeg i så tilfelle ikke hadde levet i dag, men vært skutt som «angiver» i 1945.

Også i et helt annet slags tilfelle var uniformen på et vis årsaken til meget farlige betroelser. Jeg hadde fått i oppdrag å assistere en av våre fylkesførere i visse saker, og fikk anvist et værelse i den by fylkeskontoret holdt til. Vertinnen var en eldre, hyggelig dame, men hun ble alldeles vettskremt da jeg dukket opp i uniform. Etter et par uker måtte hun imidlertid konstatere at jeg var et almindelig skikkelig menneske, og da slo hun over i den motsatte ytterlighet: Hun gikk inn for å forkjæle meg av alle

Hirdmarinen på marsj. De som bar NS-uniform kunne utrolig nok risikere at motstandsfolk (!) gjorde dem til gjenstand for farlige betroelser

krefter. Det denne damen levet av, var å bake og selge vafler, og hun fikk de nødvendige tildelinger av det hun trengte til det. Jeg fikk da etter en tid alltid min smak av vaflene, bortsett fra en dag hun kom inn til meg og forklarte følgende: En nevø av henne lå inne på skogen sammen med noen andre karer og drev med å skyte og slike ting. Dessverre hadde de for lite mat, så heretter skulle de komme hver fredag og hente vaflene hun hadde bakt.

Hva gjør man med slikt? I den samme byen hadde noen uker tidligere en slik skogsgjeng fått tak i fylkeslederen for hirden og tatt nakkeskudd på ham. Ved et under overlevet han, men hvem ble den neste de tok? Heldigvis tok de ingen flere, for ellers hadde det belastet min samvittighet resten av livet. Jeg kunne nemlig ikke få meg til å benytte meg av denne tillitsfulle og naive kvinnens betroelser og holdt kjæft, enda jeg jo var fullstendig klar over at dette var en gylden sjanse til å ta knekken på en av disse heltemodige skogsgjenger som stadig prøvet å plage oss.

Enda et eksempel, men av et helt annet slag: Jeg var på besøk ved et av NS' fylkeskontorer, og om kvelden spiste jeg middag på et hotell sammen med en venn

som var presseleder i dette fylket. Etter maten satte vi oss inn i salongen med en kopp surrogatkaffe, og vi var helt alene. Ganske snart oppdaget vi imidlertid at det foregikk noe helt spesielt på den andre siden av veggen. Den «illegale leder» av Norges Presseforbund var på besøk! Det ble holdt taler over en lav sko, navn ble nevnt i massevis og det ble skrytt av hvordan man stadig greide å narre disse dumme NS-folkene. I møtet deltok også åpenbart et par redaktører, som offisielt var medlem av NS, men som tydelig nok allikevel sto på «den riktige siden». Presseforbundets «illegale leder» var en mann som tidligere hadde hatt sitt arbeide i vedkommende by, som fremdeles i dag lever i beste velgående og inntil nylig hadde en høy stilling i arbeiderpressen.

Hva skjedde så? Jo, fylkespresselederen sier til meg: Hva skal vi gjøre med slike idioter? og jeg var feig nok å svare at det var det da hans sak som presseleder å avgjøre. Han tenkte seg litt om og ga sin dom: Når folk ikke vet mer om hvordan de skal drive illegalt arbeide enn at de ikke undersøker om veggene er lydette, da oppfører de seg som unger. Og unger kan ingen gjøre noe med!

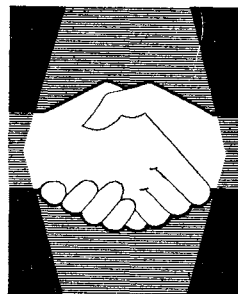
Var vi for veikje? Kanskje det. Mest var det vel den sterke motvilje som alle skikkelige folk føler mot å foreta seg ting som alvorlig kan skade andre mennesker, og vi anså det jo som vår jobb å verge det norske folk mest mulig mot krigens konsekvenser. Allikevel har jo den ensrettede presse klart å stemple oss som hensynsløse angivere. Men som alle etter dette vil forstå, var det et bilde av oss som vi ikke greide å leve opp til.

HJELP OSS Å HJELPE!

SEND DITT BIDRAG TIL

Hjelpeorganisasjonen
for krigsskadede
frontkjempere og
falnes etterlatte.

Postgirokonto 180 70
Postboks 1407 Vika, Oslo 1.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Takk for oss!

Dette blir den siste ungdomsside-leider i Folk og Land.

Det er med stor tilfredshet vi konstaterer at avisens utvikling, fra å utelukkende være et organ for korrigering av okkupasjonshistorien, nå er blitt et dagsaktuelt politisk debatt-organ, hvor dagens politiske situasjon blir kommentert utifra vårt politiske syn og vår politiske tradisjon, som bygger på nasjonalismen.

Det er derfor ikke lenger noe behov for en spesiell ungdomsspalte for å bringe aktuelle ting. En ny generasjon nasjonalister har marsjert opp, nasjonale og ungdommelige aktivist-grupperinger ønsker å vise et offensivt ansikt, og i tråd med det nye i tiden har også av-

sens ansikt blitt sakte forandret.

Vi har også hatt inntrykk av at den alt overveiende del av avisens gamle og trofaste leserkrets — de tidligere medlemmer av Nasjonal Samling, frontkjempere og andre som ble rammet av seierherrenes terror-justis — har godtatt og forstått nødvendigheten av den nye stoff-prioriteringen. Vår hensikt med å aktualisere avisen har da heller ikke vært å si oss ferdig med historieforfalskningen og uretten som ble begått i 1945, men det er våre motstanderes politiske makt som gjør at uretten består, og forskning, avsløringer og historiekorrigering alene er ikke nok. Men om vi lader avisen med nytt og sterkt verbalt krutt, og møter våre motstandere med organisert, politisk makt — ja, da kan vi ta opp

uretten på en slik måte at det blir mening i det! For selv vi som ikke opplevde krigen og «rettsoppgjøret» vil aldri glemme — det var også våre politiske idealer som ble svertet og vår fremtid som ble lagt i internasjonalistenes og kommunistenes hender, da drømmen om et nasjonalt Norge i et forbund av frie germanske stater ble et mareritt i 1945! Så ingen av våre trofaste lesere behøver å være redd for noen radikale forandringer i avisens «linje», men for ungdomssidens vedkommende er det bare å si takk for følget på vegne av trekløveret som har hatt «jobben» — Hallvard M. Paasche, Per B. Borge og undertegnede. Samtidig vil vi ønske alle lesere og kamper i inn- og utland en riktig God Jul og nye fremganger i 1975!

Erik Rune Hansen

BREV TIL UNGDOMSRED.:

USA og vi — Vårt forhold til Vestmakt nr. 1

Kjære ungdomssideredaktør!

I kampen mot kommunismen vil du ikke ha hjelp av «det kapitalistiske USA» og heller ikke av «det sosialdemokratiske Vest-Europa». Hvem i allverden vil du da samarbeide med — eller skal du greie det helt alene?

I siste nummer av «Friheten» finner jeg et sitat fra de tyske nasjonalisters organ «National-Zeitung», som viser at du ihvertfall er i utakt med våre tyske meningsfeller, som anser det som en hovedoppgave å «styrke NATO's forsvarskraft og fremme Vest-Europas enighet ut ifra den erkjennelse at det ikke ligger annet bak Sovjets avspenningspolitikk enn trangen til å la sovjetimperialismens velsignelse bli oss alle til del. Disse sannhetene er så innlysende at de nå snart også må modnes i våre politiskeres hjerner.»

At «Friheten» anser dette som formastelig tale — og

at de bruker nasjonalistisk oppslutning om NATO som et argument mot pakten — er forståelig nok. At vi nasjonalister overhodet skulle behøve å diskutere noe så selvinnyttende som dette, er imidlertid vanskeligere å forstå.

Ellers er det vel ikke helt pent av deg å kalle nasjonalister som på dette punkt har en annen mening enn du, for syfilitikere?

Evert, Oppegård

Selv med min beste vilje kan jeg ikke innse hensikten eller det fornuftige i det å «samarbeide» med et USA med en jødisk-dominert regjering, eller et Vest-Europa under ledelse av gamle hel- og halv-kommunister — når det gjelder å bekjempe disse to ting, som står i et «årsak og virkning» forhold.

Men et USA, med en anti-kommunistisk hvit regjering, og et bevisst pan-nasjonalistisk Europa — ja, selvsagt!

Ungdomsred.

Norge for flest mulig nordmenn

SVAR TIL P.K. FRA OLAV HOAAS

I F. og L. nr. 18 stiller signaturen P.K. fra Svolvær spørsmål til meg om jeg mener befolkningsreduksjon er påkrevet også for Norges vedkommende. Han sikter formodentlig til uttalelser av meg i F. og L. nr. 16. Der står det om saken at for dagens storsamfunn som helhet må folketallet reduseres og at det første punkt i en plan for stabilisering av folketallet må være at alle rasefremmede blir fjernet.

Den nevnte artikkel tok sikte på å være en mer gene-

rell analyse av industrilandenes problemer og utveier. Når det gjelder Norges stilling spesielt på det folketallsmessige område bør det slås fast at vårt lave folketall skaper store problemer militært sett og når det gjelder å kunne frembringe begavelser og ledere. På den annen side blir vi på lengre sikt nødt til å tilpasse folketallet etter vår egen evne til matproduksjon. Likevel vil en stornordisk samarbeidsordning kunne gi oss noe større muligheter.

Om Norges egen evne til å produsere mat finnes der en instruktiv artikkel i bladet Sivilt Beredskap, nr. 1 1974. Her settes vår mulige produksjonsevne til 70 % av hva vi idag trenger. Ifølge dette skulle vi altså allerede ha en for stor befolkning. Men de nevnte problemer gjør at vi må presse folketallet høvest mulig, og det lar seg håpe at mer vegetabilsk kost, utstrakt nøysomhet og ny og fremtidig teknikk vil gjøre det mulig å holde minst 4 mill. og at kloke samarbeidsordninger kan muliggjøre så mye som 5 millioner.

I dagens situasjon er vårt nuværende folketall på knapt 4 mill. truet av en fødselssvikt som synes å følge svensk mønster. Der blir færre ekteskap, flere mødre blir gående ugift og det totale barnetall synker derfor. Om tidens tendens på dette område skriver Sigurd Skirbekk en ypperlig artikkel i Syn og Segn nr. 8 1974.

Nasjonalister må idag under enhver omstendighet gå til bekjempelse av tidens tendens, og denne kamp må føres under slagordet: Tilbake til ekteskap, familie og slekt. En annen side av samme kamp er å søke fjernet de rasefremmede personer som idag legger beslag på norsk livsrom. Gjør hele Norge norsk igjen!

FOLK OG LAND —

DET NASJONALE OPPOSISJONSORGAN

Gyldendal — nå har du tapt din glans

Hamsuns og «de fire store»s forlag satser på den røde skrivegjengen

«Si meg, har Pax overtatt Gyldendal?»

Dette spørsmålet fikk vi forleden fra en mann som ellers ikke har vist påfallende politisk interesse. Etter å ha studert jubileumsforlagets annonser og julekatalogen, skjønner vi da også godt at folk kan komme på en slik tanke.

Det har i flere år vært tydelig at Gyldendal har slått inn på en såkalt «samfunnskritisk» linje og forsøker å profitere på den røde bølge. Kanskje kan man slik hente noen lesere i bestemte kretser, men antagelig skremmer forlaget bort adskillig flere enn det vinner.

Gyldendal har tatt adskillig av den røde skrivegjengen under sine vinger — det er nok å nevne skruppelløse propagandister som Bjørn Nilsen, Tor Obrestad og Lasse Efskind. Allikevel er ikke de de farligste, heller ikke Tore Linné Eriksens U-lands-antologi eller «Sta-

linismen — en marxistisk kritikk», der SF-folk står bak. Folk vet nok stort sett også beskjed når venstredikaleren Martin Nag gjør et utvalg av Rudolf Nilsens dikt.

Verre er det at mye av forlagets øvrige produksjon, enten det dreier seg om skjønn- eller saklitteratur, vekker mistanke om at man kan havne opp i svært tendensiøs litteratur som de fleste av oss alldeles ikke ønsker å støtte med våre surt ervervede penger. Vi har ennå ikke rukket å lese svært mange av årets bøker fra Gyldendal, så vi skal vokte oss for å henge ut noen spesielle av dem. Vi sier bare til årets bokkjøpere: Vær våkne, pass på hva dere kjøper.

Gyldendal Norsk Forlag feirer i år femtiårsdagen for hjemkjøpet, og dets store nummer har alltid vært at det sikret «de fire store» for Norge. Derfor har folk en

(Forts. side 7)

Vi er nok best tjent med at det blir flest mulig slike nordmenn

Nogle af de ældste skriftlige beretninger om germanske stammer hidrører fra de store romere Gaius Julius Cæsar og Cornelius Tacitus. Medens Tacitus kun fortæller, hvad han har hørt eller læst, taler Cæsar hovedsagelig af egen erfaring. Interessant er hans beretning om, hvor forskellige germanerne var fra de galliske folk. Han fortæller om germanerne bl.a.:

«De anvender ikke druider (præster) til at lede gudstjenesten, ej heller lægger de megen vægt på ofringer. De tror kun på sådanne guder, som de ser med øjnene og hvis velsignelsesrige gerninger de erfarer, som solen, månen og ildguden; om andre guder har de ingen anelse. Deres liv hængår med jagt og krig. Fra barnsben af stræber de efter at hærde sig ved strabadser. At mandbarheden indtræder så sent som muligt, regner de som en særlig fordel; de mener, at dette fremmer væksten og stålsætter musklerne. Det regnes for den største skændsel, hvis man før sit tyvende år har forhold til en kvinde. Og alligevel holdes dette (forholdet mellem mand og kvinde) slet ikke skjult; thi kønnene bader sammen i floderne, og deres klæder består af huder og korte pelse, som kun tildækker legemet ganske let.»

HJEMSTAVN OG UDLÆNDIGHED

Ved vår Danmarks-redaksjon

Cæsar trængte kun et lille stykke ind i de germanske lande. Hans kendskab til folket, som desuden udelukkende stammer fra krigsperioder, var derfor ikke dybtgående, og han forstod ikke deres symbolik; men med krigsherrens skarpe blik så han straks, at han her havde med et naturligt og rent folk at gøre; frit for overtro og præstevælde, stolt af sin egen kraft og renhed!

SPROGENE

Fundene i jorden fuldstændiggør billedet af hine

stammefrænder. Vi må her først erindre om, at på Cæsars tid talte alle germanske stammer endnu det fællesgermanske sprog. Først senere skiller urnordisk, de nordiske sprogs stamsprog, sig ud fra det fællesgermanske grundprog, og dette urnordiske sprog fjerner sig endaa kun meget lidt fra det fællesgermanske. Og først fra omkring år 800 efter vor tidsregnings begyndelse begynder de nordiske sprogs dialektspaltning, som fører overtill vore dages nordiske sprog.

DEN HØJESTE KULTUR

Fundene viser, at allerede længe før Cæsars tid var de germanske folk bærere af den højeste kultur. Udgravningerne viser os, at dér, hvor endnu den dag idag den nordiske stamme er fremherskende, nemlig i Sydskandinavien, Danmark og Nordtyskland, må vi søge den nordiske kulturs hjemsted. På dette landområde levede mange tusind år før Grækenlands og Roms blomstringstid folk med højtstående kultur!

FAMILIEN

Hovedparten af de nordiske folkestammer var bondefolk i krigsberedskab. Hjemstavnen var udgangspunkt for den nordiske races livs- og verdensanskuelse. De overleverede sagaer vidner om familiens altoverskyggende betydning, om ægteskabets høje stilling, om den agtelse, kvinden nød som mandens lige-stillede og børnenes moder. Den nordiske familie var ikke et harem, intet flerkoneri, nej, det var mandens og kvindens ægte samliv, et samliv, som skabte et stærkt

og frit folk, sunde og naturlige efterkommere.

RAGNAROK UDE OG HJEMME!

Af en eller flere grunde drog for årtusinder siden nordiske folkestammer ud over jorden. Muligvis var grunden klimatiske forandringer, måske dog kun den, at hjemstavnen ikke kunne byde de frihedselskende og selvstændige bondefolk tilstrækkelig jord til selvstændig drift. Vidnesbyrdene om deres vandringer er mangfoldige. Over land eller hav — overalt støder vi på beviser for tilstedeværelsen af nordisk kultur. — Men overalt gentager den samme tragedie sig: nordiske skarer drager ud, behersker folkene, blandes efterhånden med fremmed blod, bliver til et rodløst bastardfolk og går endelig under i overtro og svaghed.

Kun i dens hjemstavn forblev racen ren, rådede ære og frihed — indtil en ny kultur ved hjælp af stjålet og forvansket arvegods overlstedede også vore lande, vore folk. Ragnarok kom til Norden!

Et samfunn av sauer vil med tiden frembringe en regjering av ulver.

(— Bertrand de Jouvenel)

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

EGENTLIG SYNES VI

at dagens politikk og dagens politikere er nokså meningsløse, så man kan være fristet til å synes at det er bortkastet tid å beskjefte seg med det. Men — eftersom vi nå engang har innlått oss på den galei, får vi vel bite i det sure politikereplet. Og la oss da først ta en titt på en ny stortingsrepresentant ved navn Hagen, Anders Langes efterfølger på Oslobenken. Han debuterte med å stille mistillitsforslag til regjeringen — noe som det naturligvis i og for seg er all mulig grunn til, men premissene kan dog ikke være likegyldige — fordi Norge hadde stemt for at også palestinerne skulle kunne lyde i FN og ikke bare jødene.

FORSLAGET FIKK BARE Hagens egen stemme, men

ikke fordi stortingsflertallet var uenig med ham i fordømmelsen av den norske stemmegivning. Det hører imidlertid til norsk politisk praksis aldri å stemme for et forslag fremsatt av ALP-folk eller nå deres avlegger Hagen. Det sørgelige faktum er jo ellers at over 2/3 av stortingsrepresentantene finner det på sin plass offentlig å gå inn for Israel i forbindelse med striden i Midt-Østen — istedenfor å gå inn for hva som tjener ens eget land best. Verst er i så henseende det meget kristelige folkeparti som synes å lese Bibelen omtrent som Hinmannen efter sigende gjør det, og synes det er riktig og kristelig dette at importerte jøder, efter 2000 års forløp, med militærmakt jager bort palestinerne og tar deres land i besiddelse.

MAN UNNSKYLDER SEG

i de forvirrede politikerkretser med at palestinerne er slike terrorister at de ikke fortjener å komme til orde. Men hva er nå dette for slags norsk hyckleri? For har man ikke her i Norge heiet opp og velsignet all den terror den såkalte heimefronten utøvet her i landet i okkupasjonstiden under påskudd av at de — likesom palestinerne nå — kjempet for å gjenvinne landet? Og den terroren var adskillig verre enn det palestinerne hittil har prestert og den gikk uten smålige hensyn ut over uskyldige og uvedkommende, kvinner og barn, gamle og unge. De misbrukte grovt kirker og sykehus i denne sin såkalte patriotiske innsats, som vel egentlig var nokså overflødig eftersom Quisling jo hadde oppnådd bindende erklæringer fra tysk hold om at vi skulle få landet igjen efter verdenskrigen. Noe palestinerne ikke har fått av Israel.

HVORFOR SKAL, KORT SAGT,

den palestinske terror fordømmes av nordmenn som

på den annen side forherliger heimefrontterroren? Vi vet ikke hvor mange ofre den palestinske terroren har kostet, men vi tror det er et godt stykke igjen til det tall den norske heimefront presterte! Og ingen har da sannelig nektet den talerett!

AFTENPOSTEN

MALER FREMDELES

på den gamle EF-kvernen, skjönt en kunne synes det var all mulig grunn til å holde kjefte med det akkurat nå som hele EF synes å være i oppløsning, og eftersom det Danmark som her ble satt opp som eksempel har høstet så mange bitre erfaringer av medlemskapet at det nå er på ruinens rand. Rent bortsett fra at Storbritannia holder på å bakke ut. Så viser da også gallupundersøkelser i Danmark at EF-flertallet har forandret seg til et solid flertall mot EF. Men det er jo for sent å snyte seg når nesen er borte. Aftenpostens berømmelige Egil Sundar telegraferer fra København om denne efter bladets mening triste utvikling. Men trøster seg med at det var noen prosent mindre som gad å ut-

tale sin fordømmelse av medlemskapet denne gang enn ved en tidligere meningsmåling. For sikkerhets skyld mobiliserer bladet dog EF's bondejeger Mansholt som oppe i all sin egen elendighet kommer med noen trusler mot Norge om at det ikke kan regne på hjelp fra EF. Ikke rettere enn vi kan se må det vel være EF som trenger både hjelp og eventuelt norsk olje — og ikke omvendt.

TOPPUNKT AV VRØVL

i Norges land presterer vel imidlertid Norges Grunneierforbund, som i en kjempeannonse klarer å «servere» at det slett ikke er noen bolignød i Oslo! Etersom vel nesten hvert menneske i denne by vet hvor skoen trykker, skal vi ikke innlate oss i noen diskusjon med regnemestrene i Grunneierforbundet. Vi vil bare anbefale herrene isteden å ta seg av det som skjer utenfor Oslo og andre tettsteder, hvor det virkelig er behov for å beskytte eiendomsretten til hytter, hus og grunn. Og hva vil ikke Grunneierforbundet her kunne prestere med slik regnekunst!

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

SV — ET LÆRER OG LEKTORPARTI?

Herr redaktør!
Det nyvalgte landsstyre i «arbeiderpartiet» SV har fått en oppsiktsvekkende sammensetning. Av de 31 medlemmene er det bare to som med noen rett kan kalles seg arbeidere etter vanlig sosialistisk definisjon av ordet. Profesjonelle partifunksjonærer er selvsagt tallrik representert, men som en overlegen nr. to kommer gruppen lærere og lektorer, som har besatt nesten 23 % av plassene. Til sammenligning kan vi nevne at skolefolk utgjør et sted mellom 2,5 og 3 % av vår yrkesbefolkning.

Riktignok vet vi at den «radikale intelligens» meget bevisst søker seg inn i skolen for å kunne påvirke barn og ungdom. Hva vi ikke var helt klar over, er i hvilken grad «arbeiderklassens fremste representanter» i virkeligheten langt på vei er et lærer- og lektorparti.

Falk

OM HEDNINGER ETC.

Herr redaktør!
Det har i det siste vært endel oppstuss omkring de såkalte «hedningene» — både i sin almindelighet og om dem som nylig har proklamert seg som eget «trosamfunn» i vår ideologisk ellers så brogede verden.

Når det gjelder de nye norske «hedningene», tror jeg nok at vi kan se helt bort fra dem — de misbruker noe, som burde være et hederbegrep.

Alle som virkelig er interesserte i nordisk og germansk kulturfornyelse og -bevarelse, bør kontakte organisasjonen Die Artgemeinschaft e.V. Skriv til Dr. W. Kusserow, 1 BERLIN 45, Baseler Strasse 108.

Thor B., Oslo

SMERTENSBARNET USA

Herr redaktør!
I en leder på Deres ungdomsside uttrykkes det en meget sterk mistro til U.S.A. og det amerikanske folk.

I embeds medfør har jeg de siste 10—15 år hatt mye med amerikanere å gjøre — det må ha vært flere hundre jeg har hatt kontakt med.

Det som har forbløffet meg, er hvor lett de aller fleste av dem har for å forstå at vi NS-folk havnet på «den gale siden». De sier ganske enkelt: Vi er også anti-kommunister, og vi forstår dere godt.

Sannheten er at den almindelige amerikaner ligger

langt nærmere vårt NS-standpunkt enn de fleste av de nordmenn vi snakker med.

At den amerikanske regjering kan gjøre gale ting, er en side av saken. Det amerikanske folk derimot ligger i sin tankegang meget nær det som alltid har vært de bærende prinsipper i vår norske nasjonale bevegelse.

Bård K., Notodden

ANGREP PÅ VÅR BIOLOGISKE SUBSTANS?

Herr redaktør!
Jeg har fulgt med i kontroversen mellom Jo, Willy West og Teutonium omkring supermaktene og vi. I nr. 18 er Jo ute igjen, og denne gangen skriver han at hvis en «totalitær marxistisk regjering» skulle få makten i Norge, så ville den ut fra sin ideologi «ødelegge alt som er sentralt og viktig i det norske folks livsform og tradisjoner». Dette er utvilsomt riktig ut fra nasjonale vurderinger.

Men så skriver Jo videre: «Kanskje vil den også gå til angrep på vår biologiske substans, f.eks. ved deportasjoner til Sibir ...» Dette er sikkert heller ikke utenkelig. Men hva er egentlig forskjellen på det og hva vi opplever idag? Påvirket av Jo's «stornordiske» USA og Vestens fordervelige idealer hensettes vårt folk i en slik tilstand at det aborterer seg selv og importerer farvede folkeslag hit isteden. Er ikke det angrep på vår biologiske substans?

«Ta ikke fant inn i slekten», sa Sigurd Jorsalfar.

Doffen, Ålesund

Svalbard - -

(forts. fra side 1)

vet der tidligere. Norge bør da stasjonere militære tropper (utenfor NATO-kommando) på øyene for å overvåke Norges interesser der.

Dette vil nok virke som kraftig kost for mange, men skal Norge kunne hevde sine interesser ovenfor de internasjonale oljemonopoler og deres politiske håndlangeres rovdrift på ressursene, må man opptre fast og beslutsomt, selv om man tar konsekvensene i betraktning. Men det er vel tvilsomt om en norsk regjering vil ha mot til det. Selvoppholdelsesdriften og territorialinstinktet er en saga blott i de kretser.

EGIL:

Bør vi bli færre nordmenn?

I Deres leder i nr. 18 festet jeg meg ved en enkelt setting: «I det øyeblikk vi ikke kan skaffe nok mat til Norges befolkning, da ER vi for mange, og må nødvendigvis begrense oss enten vi vil eller ikke.» Det er mulig at De med dette sikter til et tidspunkt langt ute i fremtiden, men det lyder ikke slik.

Hvis de tar sikte på dagens situasjon, tror jeg De er inne på en farlig tankegang. Dersom vi nordmenn og ellers de hvite nasjoner i verden går inn for å redusere vår befolkning akkurat nå, vil det være et tidsspørsmål når vi blir rendt overende og vår livsform og vår kultur forsvinner. Jeg går ut fra at De har like meget imot en slik tanke som jeg.

Det er nok riktig at Norge i øyeblikket har en relativt lav selvforsøringsgrad når det gjelder mat, men hvis man ikke går inn for ren naturalhusholdning, kan dette umulig være avgjørende. Vi må i høy grad ta med i betraktning at vi produserer svært meget av andre varer som verden trenger, og at vi har store muligheter for å produsere mer er heller ikke mat noe problem. Det er ikke den hvite mann som har forsømt å utvikle sine muligheter.

Hvis noen av de hvite nasjoner skulle tenke på å redusere sin befolkning, måtte det være de britiske folk, som lever temmelig trangt på sine øyer. De vil imidlertid se at den engelske nasjonale bevegelse National Front er inne på helt andre

tanker. Jeg siterer fra «Spearhead», dens hovedorgan:

både av disse varer og av mat. Vi er ut fra alle rimelige fortolkninger selvforsørgende og snylter ikke på andre.

Hvis vi ser Norden under ett, og enda mer hvis vi trekker hele den hvite manns verden inn i bildet, «Hvorfor går de krefter som er ute etter å vinne makt (det menes bl.a. Sovjetsamveldet og dets lakeier) så hardt inn for fødselskontroll blant hvite, mens de ikke-hvite formerer seg raskere enn noensinne? Det kan bare være et mål for dem som er imot at vår sivilisasjon skal overleve, og det må avvises av alle som setter vår sivilisasjon høyt.»

Og videre:

«Er vi overbefolket? De britiske øyer er selvfølgelig det, eller ihvertfall deler av dem. Britene som folkeslag er det derimot ikke. Sammenlignet med kineserne, inderne, afrikanerne og mange andre er vi tvert imot og i høy grad underbefolket.

En klok og langsiktig politikk i Storbritannia ville ikke sette en lav fødselsrate som mål, men tvert imot en høy, slik som i Victoria-tiden, og så ta sikte på en omfattende emigrasjon til Canada, Australia og Syd-Afrika — dette for å sikre at disse land ble fylt vesentlig av mennesker av britisk opprinnelse.»

I prinsippet gjelder det

samme for oss, bare med den forskjell at vi er for få mennesker i selve Norge. De er imot import av fremmedarbeidere, og det er jeg enig i, fordi en slik innvandring i stor målestokk ville skaffe både fremmedarbeiderne og oss meget store problemer og mye ulykke på halsen. Men tar man et slikt standpunkt, må man også sørge for at Norge ikke blir noe befolkningsmessig vakuum. Som bekjent blir et vakuum alltid før eller senere fylt, og i dette tilfelle av hvem?

Hensikten med nevnte leder var ikke å ta standpunkt til hvorvidt vi i øyeblikket er for mange eller få i Norge, men å gripe tak i enkelte av dagens populære standpunkter, som er av en slik karakter, at de hindrer en i å se problemet og å behandle det konkret.

Spørsmålet om hvor mange nordmenn vårt land kan romme, vil være avhengig av i hvilken grad vi evner å sikre tilgangen på forsyninger i enhver situasjon, — og ikke minst hvilke krav vi ønsker å sette til levestandard og plass for hver enkelt av oss.

Det folkeferd vi tilhører har alltid prioritert personlig utfoldelse høyt. Blir befolkningstettheten for høy, vil denne egenskap lide. Utfoldelsestrangen må isteden vike for blott og bar tilpasning til maur-samfunnet. Dette er faktorer man må være klar over innen man fastsetter grensen for antallet nordmenn i Norge. Hvor grensen kan eller bør gå, våger ikke redaksjonen å uttale seg om uten videre.

Vi viser ellers til Hoas' artikkel i dagens avis. Hans synspunkter dekker i store trekk våre.

Red.

HUMØR-sveiten

Det fortelles at amerikanerne så småningom er i ferd med å gjennomskue mange av sine grunnleggende «verdier» og sin «way of life», noe som bekreftes av følgende lille historie fra en ungdomsskole i Ny England.

Det er historietime og læreren stiller kontrollspørsmål etter å ha forklart neste lekse:

— Si meg så, hvorfor måtte altså puritanerne forlate England og emigrere til Amerika?

En av elevene rekker hånden i været og svarer:

— Forat de skulle kunne få dyrke sin religion i frihet og på sin spesielle måte samt tvinge andre til å gjøre det samme.

Folk og Land

sender de beste ønsker om en god jule- og nyttårshelg til alle sine trofaste lesere verden rundt. En ekstra takk går til alle dem, som har stått oss særlig bi i året som svinner hen.

Stort nederlag for NRK's gullgutt Papandreou

«Talsmannen for det greske folk» grundig avslørt

Gjennom mange år har NRK tvangsforet oss med venstrestremisten og playboyen Andreas Papandreou. Alt hva dette orakel fant på å si, ble betraktet som evige sannheter der i gården, og det ble aldri levnet noen tvil om at han var en sann talsmann for det store flertall av det greske folk.

Nå har det samme folk satt ham grundig på plass — 13 % av stemmene var alt han klarte å samle, og det bringer ham på samme nivå som vår hjemlige Finn Gustavsen. Sørgetonene var tydelige både i NRK og i den dertil innrettede presse med Dagbladet i spissen.

Sannheten som man etter beste evne har forsøkt å skjule for oss, er denne: Den umiddelbare årsak til at juntaen i sin tid måtte gripe inn, var nettopp det kaos som Andreas Papandreou og hans far hadde ført Hellas opp i på grunn av den fullstendig uansvarlige politikk de drev. Det

greske folk ønsker ikke den opplevelsen en gang til.

Hva kan det ellers komme av at langt over halvparten av de greske velgere sluttet opp om Karamanlis, mannen som juntaen selv utpekte og anså som sin naturlige etterfølger?

Valgutfallet er et alvorlig tilbakeslag for «venstrekrefte» og også for Sovjetsamveldet, som etter begivenhetene på Kypros, i Hellas og Portugal har gjort seg klar til rollen som Middelhavets hersker.

Det greske valgresultat antyder også en annen ting: Hvis ikke den røde junta i mellomtiden klarer å kneble all opposisjon, er det å vente at Spinola og hans medarbeidere vil vinne en like overbevisende seier i Portugal som Karamanlis i Hellas. Men vær sikker på at sosialist-juntaen vil bruke alle knep for å forhindre det.

Observator

YGG: Kultur-sabotørene

Det som slår en i den pågående debatt om fjernsynsteatrets repertoar er den utrolige arrogansen teatersjef Tore Breda Thoresen og hans medløpere, som for eks. Dagbladets kulturredaktør, Simen Skjønberg, viser overfor de som har begått den helligbrøde å kritisere teateret og dets repertoar.

Disse kulturguruer ønsker tydeligvis å bestemme hva som er god kunst her i landet, og for disse herrer er det bare en retning som holder, nemlig den moderne og politisk «progressive». Om den vanlige seer og kulturkonsument reagerer aldri så mye inntar disse kulturelle navlebeskuere en overlegen vi-alene-vite-holdning. (Selvfølgelig er vi for demokrati på alle områder, det skulle bare mangle, men dette forstår dere ingenting av så bare ikke bry dere!), og siden disse sitter i stillinger som gjør at de har en tildels avgjørende innflytelse på hva folk skal bli foret med av kultur, og dermed på folks oppfatning av kunst og kultur i det hele tatt, er de i stand til, og sannsynligvis på vei til å ødelegge folks holdning til den.

Siden et folks kulturarv og holdning til denne er avgjørende for dets identitetsfølelse som folk, bidrar disse kultursabotører sammen med den internasjonalistiske kommersielle ukultur i det lange løp til å undergrave det norske folks identitet som kulturfolk i en kulturnasjon.

Man kan jo lure på om dette er tilfeldig eller om det er bevisst politikk. I så fall: Hvem er det som står bak? Det er det livsviktig å få vite så snart som mulig. Når den destruktive organismen er avdekket, vil den sannsynligvis gi svar på mange spørsmål som det tiltagende vanvidd på alle felter av samfunnslivet får en til å stille. Konspirasjonsteorier? Vel, slike har slått til før.

Samlere!

Tyske stålhelmer i meget god stand, brukt i Norge, selges kr. 100,— pr. stk. fraktfritt innenlands. Oppkrav.

Bill. mrk. 20/1

Trolldom og overtro i afrikansk fotball

Et av de store problemer i øst-afrikansk fotball er overtro og trolldom. Fotballforbundet i Kenya har igjen advart spillerne mot overtro og konsultasjoner hos trollmenn og heksedoktorer.

En trollmann i Nairobi forteller at han minst 90 ganger i den senere tid er blitt oppsøkt av kjente spillere. Angriperne sier de ser to baller i stedet for en, eller slanger i stedenfor ball. Keepere klager over at de kaster seg etter en imaginær ball, mens den virkelige ballen flyker inn i motsatt hjørne.

En 1. divisjonskamp i Nairobi ble tre kvarter forsinket fordi lagkapteinen påstod at ballen var blitt forhekset. Dommeren måtte til slutt bære ballen ut på banen, mens kapteinene holdt en hånd hver på ballen.

I Dar-Es-Salaam ble en kamp avbrutt fordi en due landet på banen. Det ble ansett som et dårlig omen, og det ene laget nektet å fortsette og spille før duen var fanget og avlivet. Det har også vært meldt om tilfeller der heksedoktorer har smurt inn fotballen med hønseblod eller menneskeaske fordi det skal gi hell.

Et kenyansk lag skal ha brukt nesten 20 000 kroner av sitt budsjett til å betale trollmenn for å forhekse motstanderne.

Spillerne som tror at arangør-klubben har forhekset inngangsporten til stadion, hopper i stedet over gjerdet. Men fotballederne sier at all overtro og trolldom sikkert vil forsvinne etter hvert som spillerne blir mer opplyst.

(fra VG)

Gyldendal . .

(forts. fra side 4)

tendens til å oppfatte Gyldendal som vårt store nasjonale forlag, alltid på vakt for å fremme og verne norske verdier og norsk livsstil. Det ser ikke ut til at det er slik nå lenger.

Hamsun er et av forlagets andre store navn, og hadde det ikke vært for ham og de penger han satte inn, var Gyldendal kanskje aldri blitt norsk. Når man ser på forlagets utvikling de siste år, er det all grunn til å tro at vår store dikter roterer i sin grav.

Pegasus

LUNDEHVALP tisphevalp av førstepremierte foreldre, til salgs. Petter Baadnes, 6581 Råket, telefon: Dyrnes 123.

FRA

BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

FRA BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

Toliver/Constable:

Holt Hartmann vom Himmel! Beretningen om verdenshistoriens største krigsflyver, Erich Hartmann, mannen som oppnådde 352 luftseire under Den 2. verdenskrig. Etter 11 år i russisk fangenskap, vendte han tilbake til Tyskland for å bli kommandør for det nyopprettede Luftwaffes første jetjageravdeling. Spennende lesning. 334 s., ill., innb. kr. 54,—.

I. V. Hogg:

Die Deutschen Pistolen und Revolver 1871-1945. En våpenhåndbok for pistolskyttere og samlere. Stort format med en mengde illustrasjoner og tillegg om ammunisjon etc. 206 s., ill., innb. kr. 77,—.

Otto E. Moll:

Die deutschen Generalfeldmarschälle 1935—1945. Inneholder 26 soldatbiografier av Tysklands førende feltherrer i Det tredje rikets tid. En bok for alle som vil kjenne personene bak begivenhetene. 284 s. ill. innb. kr. 55,—.

Chris Ellis:

German Military Combat Dress 1939—45. Alt man trenger vite om Wehrmachts uniformer, bransjemerker, gradtegn o. l. med et kort tillegg om medaljer og infanteriets håndvåpen. Gjennomillustrert i svart/hvitt og farger. 88 s. innb. kr. 32,—.

Friedr. Wiener:

Die Armeen der NATO-Staaten. En håndbok som i bilder og oversikter viser medlemsstatenes militære organisasjon, kommandoforhold, våpen, utstyr etc. etc. Uunnværlig for observatører og avislesere. 436 s. ill. ppb. kr. 46,—.

Samler De på mønter?

Gratis møntprisliste tilsendes.

Skriv til Jørgen Sømød

Rømersgade 25, DK-1362 København K

De vil forbedre verden

KJENNER DU TYPENE?

De kan sette fyr på et slott — men ikke slå opp et telt
De kan myrde et menneske — men ikke oppdra et barn
De kan velte en trikk — men ikke bryte en stubbe
De kan forbanne mørket — men ikke tenne det minste lys
De vil redde menneskeheten — men kan ikke redde seg selv
De preker solidaritet med de fjerneste — men klassekamp mot sine neste

Vil du overlate fremtiden til dem?

La det bli mening i Din opposisjon — slutt Deg til der hvor Du blir tatt alvorlig

Gå med i NUF — NASJONAL UNGDOMSFYLKING

kontakt oss:

Boks 5331 Maj.
OSLO 3

Boks 674
5001 BERGEN

Boks 60 Jeløen
1501 MOSS

Tøv om —

(forts. fra side 1)

humoristisk. For hva fikk vi ikke høre

Jo, forklaringen var inn-delt i to punkter og lød om-trent således:

Punkt 1 — Fascisme er reaksjonær politikk, men denne definisjon kan ikke skikkelig forklare begrepet. For en militær-junta eller andre diktaturer kan også være reaksjonære — uten å være fascistiske. Derfor var **Punkt 2** — det som virkelig klargjorde begrepet. Fascisme var nemlig reaksjonær politikk med et forsøk på folkelig appell!

Og her var det punktum! Dahl hadde altså «forklart» norsk ungdom hva fascisme var uten å nevne f.eks. korporatismen ved et ord!

Intervjueren forsøkte seg også med en annen «gammel og god» myte. Han lurte på om det ikke var slik at det i første rekke var samfunnets «tapere» og de «små» som fant veien inn i nazipartiet i Tyskland. Men her ville ikke Dahl være med! Med lett iver, og med islett av sin personlige lyserøde vri, «forklarte» han, at det i første rekke var borgerskapet som nazismen spiste seg inn i — arbeiderklassen var overhodet ikke engasjert i nazismen!

For å ta det siste først, så vil vi med de etterfølgende tall hentet fra NSDAP's medlemsoversikt, vise at begrepet «arbeidere» også eksisterte der. Ellers var det jo slik at et medlems sosiale rolle ingen betydning hadde i dette revolusjonære parti som satte folkefelleskapet og ikke klassekampen som mål!

Av det samlede antall medlemmer innen NSDAP var 28,1 prosent plassert i gruppen «arbeidere», mens det tilsvarende tall for samfunnet i sin helhet var 45,9 prosent. Hvor mange arbeidere som i tillegg til dette støttet NSDAP ved valgene uten å være direkte medlemmer er vanskelig å si, men navnet «Det Nasjonal-sosialistiske Tyske Arbeiderparti», var sikkert langt fra malplassert.

Vold og terror skulle også være en slags fellesnevner for begrepene fascisme/nazisme. Da er det kanskje på sin plass å minne om hvilke forhold disse nye bevegelser fikk å arbeide under. De møtte en sterk og organisert kommunisme som benyttet enhver anledning til å skape bråk og bryte opp møter. De møtte en reaksjonær stat som fryktet dette nye ettersom det skulle vise seg å ha en brennende

NYTT MEDLEM I DF?

Det ligger ikke innen vårt myndighetsområde å utnevne kvalifiserte medlemmer til «Dusteforbundet», men av og til savner vi virkelig et passende hederstegn til utdeling i ny og ne. Som f.eks. når den mangeslungne stortingsmann og senterpartist (bl.a.), Bjørn Unneberg, lar seg intervjuet av bladet «Militærnekeren» og uttaler: «Forsvaret bygger jo på kommandosystemet, og sersjantbrølet er fremdeles i skuddet der. Kretsene som dominerer Forsvaret har ikke akkurat bedrifts-demokrati som hjertesak, og soldatenes krav bryter fundamentalt med militær-ensporede hjerners tanke-sett.» I og for seg er denne salven neppe verre enn det som normalt kommer fra militærnekerhold, men herr Unneberg er selvsagt også motstander av NATO, som han mener vi bør melde oss ut av. Om dette har han også uttalt seg utvetydig. Og akkurat her er det momentet med dusteriet kommer inn: en slik fyr er det Stortinget finner det i orden å sende pr. delegasjon for å «befare» NATO's militære installasjoner i Middelhavs-området. På programmet står bl.a. samtaler med sje-

fen for den 6. US-flåten og overværelse av flyoperasjoner fra hangarskip. Vi antar at Reidar Larsen og evtl. Sigurd Allern også kunne tenke seg å delta ved en senere anledning. Ja, med NATO's liberale innstilling til saker og ting, er det kanskje endog håp for Bresnev.

★

HITLERS SKYLD AT PALESTINA-ARABERNE MÅ LIDE

Salig Adolf hin stortyske er nyttig til litt av hvert, ser det ut til — men når han brukes som alibi for å unnskyldes eller forsvare israelsk maktpolitikk i Midt-østen, er det vel å tøyne mulighetene i det lengste. Iallfall mener SV's representant på tinget, Arne Kielland, at palestina-araberne «måtte lide på arabisk jord for Hitlers forbrytelser på europeisk jord». Ifølge Aftenposten hevder han videre at Israel «er skapt ved å gjøre visse religiøse skrifter og profetier til folkerett». Vi er ikke sikre på om vi helt ut kan følge logikken, men det hele minner oss om den slags «rett», som vi praktiserte i guttedagene, og som gav oss hjemmel til å stjele f.eks. en sykkellykt fra den

første og beste dersom noen først hadde stjålet vår.

★

FORBUDSSAMFUNNET?

En Oslo-avis startet nylig en serie for såkalte «gjør-det-selv»-folk, der man ville redegjøre for hva driftige hobbyister kunne foreta seg i sitt eget hus og hjem i en ellers alt annet enn forbrukervennlig tid. For sikkerhets skyld fant man imidlertid ut at det ville være klokt å forhøre seg hos de forskjellige myndigheter om hva som egentlig var tillatt, før man dret i vei med å veilede folk. Resultatet var nærmest beklemmende! Praktisk talt intet var tillatt utenom akkurat det å skifte lyspærer og sikringer, pakke kraner og sette inn ferdige varmeovner med løse ledninger og plugger. Man får lov til å henge opp en taklampe, men å koble ledningene til «sukkerbiten», det må fagmannen gjøre. Var

★

«VESTVOLLEN»

Nordiske Rikspartiets vestre partidistrikt har sendt ut første nummer av «Väst-vallen», en 12-siders trykksak i formatet A-5. Det er den meget aktive Göteborg-avdelingen som står bak utgivelsen og bladet skal først og fremst være «lokalt» organ for vedkommende distrikt. Kan NRP økonomisk forsvare utsendelsen av enda en periodisk trykksak i partiets navn, betyr det utvilsomt at det går fremover. Vi gratulerer! Nylig ble også Göteborgavdelingens bokhandel åpnet, og tar vi ikke meget feil, kommer den til å bli gjenstand for stor oppmerksomhet, ikke minst fra NRP's røde konkurrenter i byen.

★

Sosial-individualismen — —

(forts. fra side 1)

klar nok unnsigelse av Brattelis og Kleppes skatteflåeri, ekspropriasjonslover og banksosialisering. Og Quisling sier videre:

«Når alt kommer til alt, står derfor striden ikke om kapitalisme og kommunisme, for begge er kapitalisme, og det siste system mer ubarmhjertig og mindre sosialt enn det første. Men spørsmålet er: Sosial-individualisme eller kommunismisk slavestat? Om det økonomiske system skal være basert på individenes frie produktive virksomhet i kappestrid og samarbeid, eller utelukkende på kollektiv virksomhet med individene som intetsigende deler i et statsmaskineri. Dette siste system overser den grunn-sannhet i tilværelsen at visstnok er den menneskelige utvikling bundet til samfundene, men at den skjer gjennom individene og når sitt mål i disse.»

Istedenfor å la oljeinntektene komme den alminnelige nordmann til gode, vil AP og SV bruke dem til å kjøpe opp flest mulig norske bedrifter og gjøre oss alle totalavhengige av staten. Da skal det bli mye frihet igjen!

En slik utvikling må enhver nasjonalist og sosial-individualist slåss mot. Alternativet må være et norsk samfunn som verner og beskytter oss alle mot tvang og overgrep, enten det kommer fra myndigheter eller privatpersoner, men hvor også enhver skal ha frihet til å sette ting i gang, til å utnytte sine evner og til å skape verdier til gagn for oss alle.

FOLK og LAND

Enerhaug pl. 4 — Oslo 6
Telefon 19 06 71

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

★

**FOLK OG LAND
I DANMARK**
2800 KONGENS LYNGBY
Postboks 27

★

Abonnementspriser 1975:

Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 50,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 100,- pr. år, kr. 50,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 3,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo

appell. Samfunnet var rått og korrumpert etter år av vanstyre og arbeidsløshet. Skulle man ta fatt på det arbeidet å få sine respektive nasjoner på benene igjen og bekjempe de sterke motstandere av dette arbeidet, så kunne hverken søndags-skolegutter eller silkehandsker være noe symbol for de fascistiske eller nazistiske stormavdelinger. («Kameraden die Rotfront und Reaktion erschossen —»)

Senere — etter den nasjonalsosialistiske maktovertagelsen i Tyskland og frem til da landet ble tvunget i krig av en fremadstormende bolsjevisme og kapitalistiske verdensmanipulatorer — fikk verden se hvordan et nasjonalsosialistisk samfunn virkelig fungerte. Arbeid, mat og husrom til alle. Statlig betalte rekreasjons-turer, alderstrygd, barne-trygd, fri sykekasse, fri tannrøkt, bekjempelse av datidens utbredte sykdommer gjennom gratis distribusjon av mat og medisiner. Arbeidstjeneste og innsatsvilje skapte veier og nye arbeidsplasser. Ungdommen

fikk plikter de utførte med glede og begeistring. Et helt folk ble løftet ut fra depresjon og fortvilelse, og følte solidaritet med sin neste i det felles mål å bygge et nytt og bedre land å leve i. **Behøver man f.eks. sammenligne hvordan den «fryktelige» Hitler kjørte i åpen bil gjennom begeistrede menneskemasser med våre dagers skuddredde presidenter og foraktede politikere, for å se hvor fullstendig absurd påstandene om det «nazistiske redselsregime» er?**

Vi kunne imøtegå «Ungdommens radioavis» på flere punkter, men la oss bare til slutt sende en liten oppfordring til NRK om at neste gang de trenger en «autoritet» til å få orden i begrepene fascisme/nazisme, så la oss formidle noen kontakter! Det er nemlig ganske mange av oss i Norge, Norden og verden forøvrig som kjenner forholdene — både når det gjelder gårsdagens fascisme/nazisme og dagens — adskillig bedre enn Hans Fredrik Dahl. Og stadig fler blir vi!